

Cestování do zemí s velehorami je vždy dobrodružstvím, ovšem Kardistán je výjimečný i mezi hornatými státy. Takové spojení krásné panenské a nesmlouvavé přírody s všeprostopující technikou opravdu nikde jinde nenajdete.

Už po výstupu z letadla na nás udeřil tento kontrast naplno. Na pozadí pětitisícového pohoří Pinafor dominovaly výhledu všudypřítomné světelné křižovatky a na každém rohu bankomat. Je jedno, jestli jdete pěšky nebo jedete autem; každých pár sekund vás zastaví semafor, jako kdyby si místní nevěděli rady s dáváním přednosti nebo hlavní ulicí. A potom ty bankomaty. Nikde v celé zemi sice nezaplatíte kartou, zato si ale všude můžete vybrat peníze. Prostě uděláte těch pár kroků k bankomatu, naťukáte pin a je to. Vášně místních obyvatel pro bankomaty došla dokonce tak daleko, že jejich klávesnice k počítači mají numerickou část uspořádanou stejně jako klávesnice bankomatu: s jedničkou vlevo nahoře, devítkou vpravo dole a s nulou úplně dole.

Ale to hlavní – hory – nás teprve čekalo. Hned v pondělí jsme se vyšplhali na 5257 m vysokou Abrabhurnu, kde jsme se ubytovali. Během jednoho týdne jsme postupně po hřebeni prošli i ostatních šest pětitisícovek; 5456 metrů vysokou Bingali, o 205 metrů nižší Ciwamuwu a následně ještě o dalších 94 metrů nižší Dragorot. Ve čtvrtek jsme vystoupali na nejvyšší vrcholek celého Pinaforového pohoří, na Everybest – jen třiačtyřicet metrů pod šestitisícovou hranicí! Pak jsme klesli o 104 m na Fanarumbu a celý výlet jsme v neděli zakončili pokořením jen o dva metry menšího Grambachu.

Kardistán se navždy vepsal do našich srdcí, nejen svými semafory a bankomaty, ale především překrásnými horami v úžasných nadmořských výškách.